

IK BEN DE WINTERSOEP VAN BRUSSEL CENTRAAL

2007

Ik ben de wintersoep van de Central. Ik word in de winter uitgedeeld aan armen en daklozen en hongerigen en zieken en sloebers en sukkelaars en clochards en verslaafden en schizofrenen en bejaarden en vereenzaamden. Van mij kunnen ze er veel maken en goed warm. Elke dag opnieuw laat ik me opwarmen om op mijn beurt de kille lichamen te verwarmen. Voor zover er nog doen aan is. Zelden bereik ik vingers of tenen of het topje van de neus. Met brood. Ik ga goed samen met brood. Wij zijn een tweespan en doen wat we kunnen. Het zijn druppels op een koude plaat. Een koude moederloze plaat. Terwijl ik afkoel in de magen trek ik mee naar de kille verblijven. Nooit kan ik ze warm houden, nooit lang genoeg, nooit tot de volgende keer. Op mijn koude ziel krijg ik dan alcohol te verwerken. Koudvuur. Daar heeft een soep als ik geen verweer tegen. Dan heb ik mijn werk gedaan. En meer heb ik niet kunnen doen. Als soep moeten we standhouden. Standhouden als soep. Anders zijn er geen zekerheden meer. Als soep, de allerlaatste zekerheid. De zekerheid van onze moeders en grootmoeders. Als zekerheid van onze voorouders van alle continenten. De dag dat we ons als soep laten inpakken door een of ander multinational is de wereld gezien. Bedrogen. Wij, wintersoep, verdragen geen verpakking, geen reclame of marketing. Geen light of Omega 3. Wij, wintersoep, zijn the nigger of the world. Maar ik laat me gaan, ik ben maar de soep van de Central.

En toch, ik ben een wintersoep, goed dik, als een winterjas. Ik ben de winterse voering van de daklozen. Wintervoering, wintervoer, wintervoeder. Want als koeien staan ze aan te schuiven. En worden bediend door vrijwilligsters en medemensen in nepstatuten, in niet-veel-soepsstatuten. Waardoor sommigen straks als laatsten in de rijen zullen staan aanschuiven. Staan aanschuiven. Staan ze aan te schuiven. Met mijn soepogen kijk ik in hun ogen en zoek hun blik, hun gedoofde, verdoofde blik. Een mens zonder blik in de ogen is een dode mens. Soep in een blik is dode soep. Ingeblikte ogen. Ingemaakt. Geschonden. Ontwijkend. Een opflakkering van een grote droom, een groot verlangen, een grote verwachting, liefde.

Maar ik ben maar de wintersoep. Niets van dat alles kan ik hen geven. En toch blijven ze voor mij komen. Tijdens de harde dagen die elke dag hard zijn. Voor mij hebben ze geen tanden nodig, geen mes en vork, geen eetservies, uitzet of huwelijkslijst. Voor mij hoeven ze niet naar de mode, laat staan de laatste mode, gekleed te zijn. In de keuken maken ze mij van wat ze kunnen krijgen, van wat er goedkoop, liefst gratis, voor handen is, maken ze mij van de

voedselbank. Gelukkig is er zoiets als een universele soepwet, die inhoudt dat wat er ook gebeurt, er altijd soep van komt. Op karakter.

En toch. De Duitsers hebben er ons onder gekregen in de kampen. Om nog te zwijgen van al die andere landen, naties, heersers, koningen en machthebbers. We zijn nu een stuk in de 21ste eeuw en ik behartig nog steeds hetzelfde doel, ik ben nog steeds dezelfde als bij de Romeinen van het jaar nul, die de wintersoep trouwens niet hebben uitgevonden, wij waren er al. Nee, wij waren geen soep meer in de kampen, wij waren water met tranen. Soep is niet gemaakt voor de macht. Wij, wintersoep, zijn de moeders van de oorlogen. Moest ik moeder zijn in al die oorlogen, ik zou het opgeven, ik zou er de brui aan geven. Maar ik ben geen moeder, ik ben wintersoep, in oorlog en in vrede, voor vriend en vijand, en gratis voor de armen.